

**MEMORIJALNA ZBIRKA
PETRA ŠEGEDINA
– U OSNUTKU
DJECA BOŽJA KAO
MUZEOLŠKI IZAZOV**

SANI SARDELIĆ
Gradski muzej Korčula
Korčula

Tijekom rujna 2005. godine (16.-18. rujna) u Žrnovu, Korčuli i Orebićima održani su prvi *Dani Petra Šegedina*, kulturno-književna manifestacija u čije su organiziranje od samog početka uključene Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti, Matica hrvatska, Leksikografski zavod "Miroslav Krleža" i Društvo hrvatskih književnika. Osnivač manifestacije je Grad Korčula. Zamišljeno je da se manifestacija održava bijenalno. Gradski muzej Korčula bio je uključen u organiziranje *Dana* od početka samih priprema u Korčuli. *Dani Petra Šegedina* su, prema izjavama sudionika, protekli su vrlo uspješno. Znanstveni dio prvih *Dana* bio je posvećen sadržaju *Zavičajne i mediteranske teme u djelima Petra Šegedina*, a sudjelovalo je 12 izlagača. Tijekom manifestacije, a posebno za vrijeme rasprave nakon znanstvenih izla-

ganja, otvoreno je pitanje o mogućnosti osnutka memorijalne zbirke Petra Šegedina.

Značenje akademika Petra Šegedina (Žrnovo, Postrana na otoku Korčuli, 1909.- Zagreb, 1998.), kako za hrvatski jezik i književnost, tako i za cjelokupni razvoj kulturnih i državnih institucija Hrvatske, neosporno je. Poseban značaj akademiku pripada u povijesnom trenutku nesigurnih političkih okolnosti koje su utjecale na razvoj svih oblika pojavnosti hrvatskog jezika (II. kongres jugoslavenskih književnika, Zagreb 1949.) Napokon, Petar Šegedin autor je prvoga suvremenog hrvatskog romana *Djeca božja* (Zagreb, Matica hrvatska, 1946.). Kao intelektualac iznimne širine i interesa, bio je pravi i suvereni stanovnik Europe, ujedinjujući svijest o očuvanju nacionalnog identiteta i važnosti europske uljuđenosti, koja mu je, kao čovjeku Mediterana, i u činu i u ideji, bila potpuno imanentna. O tome njegov respektabilni književni opus romana, pripovijetki

Slika 1. Šegedinova Postrana u Žrnovu

i eseja i danas svjedoči, po temi zanimljiv, a po izrazu svjež i neponovljiv.

Memorijalna zbirka Petra Šegedina – u osnutku, koju danas ovdje predstavljamo, bila bi odmak od klasične memorijalne zbirke. Njezina nezaobilazna razina, bez koje ona ne bi bila cjelovita, svijet je književnog djela Petra Šegedina, kojemu je izvorište Mediteran. To se posebno odnosi na već spomenuti roman *Djeca božja*, kao i na niz majstorskih pripovijetki *Dan*, *Sreća*, *Sretni vrag*, *Na istom putu*, *Ništa, ništa, sasvim beznačajno...* Taj je svijet u nezadrživom nestajanju. Materijalna i nematerijalna pojavnost svih oblika otočkog života, sačuvana u riječi, otvara nam mogućnost posebnog uvida u mnoge segmente baštine. Slike su to koje se više malo gdje mogu doživjeti, pa nazivali ih nematerijalnom baštinom ili poviješću svakodnevice, sasvim su blizu nestanka, čak i iz naše svijesti, te ostaju pohranjene upravo u umjetnosti. Zadaća te memorijalne zbirke bila bi pokušaj dohvaćanja i očuvanja tih posljednjih titrajućih signala ruralnoga otočkog života koji su sadržani u djelu Petra Šegedina, a još uvijek nisu sasvim nestali. To bi bila njezina osobitost. Muzejska je zbirka rezultat procesa akumulacije s unaprijed određenom svrhom.¹

Smisao ove zbirke, osim uspomene na Petra Šegedina, bio bi i očuvanje identiteta zajednice opisane u *Djeci božjoj* i u spominjanim pripovijetkama. Zbirka potaknuta tim književnim djelom i smještena na otoku trebala bi nositi upravo taj dio muzeološke poruke. Jednako, potencijalna zbirka posvećena Šegedinu u nekom

drugom kontekstu – npr. u zagrebačkoj sredini, u Matici ili Društvu hrvatskih književnika, trebala bi ispunjavati sasvim drugačija očekivanja. Informacijski sustav koji bi nudio takav postav po naravi stvari razlikovao bi se od postava unutar baštinske cjeline Žrnova. Stoga se ova zbirka o kojoj je riječ upravo i nastoji okrenuti mogućnosti da na najsvrsishodniji način sačuva memoriju specifičnoga otočkog življenja, koja je pisca do kraja života nadahnjivala i poticala. Zbirka se stoga ne bi smjela doživljavati manjkavom, štoviše, upravo bi u toj komunikaciji s još živućom baštinom, trebala crpiti svoju iskonsku snagu.

Književno djelo kao trajni izazov i inspiracija (inspiracija za filmsku, kazališnu, glazbenu, likovnu interpretaciju, no je li izazov i za izložbenu prezentaciju?) jedna je od tematskih skupina predviđenih za izlaganja i prezentaciju na ovom stručnom skupu. Upravo se naslovom ovoga stručnog skupa pokušalo upozoriti na značenje i mogućnosti koje bi tako zamišljena memorijalna zbirka Petra Šegedina mogla sadržavati, posebno uz isticanje njegova književnog djela kojemu je izvorište mediteranski arhaični svijet. Nit koja nas dijeli od nestanka specifičnih pojavnosti mediteranskog života – gradnje suhozida, soljenja ribe, ručne obrade kamena, suživota čovjeka i životinje, prisnog ophođenja s prirodom, “mećenje grožđa”, skroviti svijeta mitskih vjerovanja utkanoga u svakodnevicu, – “štringe”, “macići”, itd svakim danom sve je tanja, a sudionici i prenositelji žive povijesti sve su stariji. Promjene načina života, naravno, ne možemo zaustaviti, niti na takvo što imamo pravo. No upozoravanjem na važnost očuvanja materijalnih i nematerijalnih vrijednosti,

¹ Ivo Maroević, *Uvod u muzeologiju*, Zagreb 1993.

Slika 2. Rodna kuća Petra Šegedina

dajući im potvrdu oblikovanjem muzejske zbirke unutar zajednice na koju se ona odnosi, sačuvali bismo jedan svijet, jednu kulturu življenja u nestajanju unutar *realnoga muzejskog prikaza znanja*.² Premještajući muzejske predmete koji se još uvijek mogu naći u primarnom kontekstu, kao i one izvan uporabe, iz arheološkog konteksta, u zaštićeni muzeološki kontekst, formulirali bismo i aktualizirali poruku o posebnosti i ljepoti toga svijeta i važnosti njegova očuvanja, nasuprot sve zastupljenijoj globalizaciji. *Egzistencijalno pitanje muzejske kulture jest postati svjestan te današnje situacije i reagirati na nju, kako bi kultura ne samo obranila svoju egzistenciju nego postala i doprinos evoluciji*.³

² Tuđman, Miroslav, *Obavijest i znanje*, Zagreb 1990.

³ Stransky, Z. Z., *Trebamo li eko-muzeologiju?*, Informatica Museologica 34 (1-2), MDC, Zagreb, 2003.

Kako pristupiti tako slojevitom zadatku? Pred nama su naizgled dva cilja: želimo osnovati memorijalnu zbirku posvećenu Petru Šegedinu te u muzealnoj stvarnosti prikazati višeslojnost života u romanu *Djeca božja* i tematski bliskih pripovijetki. Vjerujemo kako se ta dva cilja mogu pomiriti, pa i obostrano dopuniti, a sve u funkciji ostvarivanja cjelovitosti dojma. Ipak, od početka treba imati na umu koji

sloj *Djeca božja* želimo primarno prezentirati jer taj suvremeni roman, s nizom psihološki iznijansiranih situacija, zahtijeva vrlo specifičan pristup. Već je prije naznačeno kako nije moguće očekivati odašiljanje cjelovite muzejske poruke smještanjem postava izvan baštinskog određenja rodne Šegedinove Postrane u Žrnovu. Stoga će daljnje izlaganje takvo određenje postaviti kao uvjet.

Memorijalno-muzejski prostor predviđao bi dijelove postava koji bi nam pružili uvid u život i stvaralaštvo Petra Šegedina te dijelove koji bi prenosili mediteranski svijet opisan u njegovu djelu. Ipak, treba stalno imati na umu način na koji bi te dvije teme tvorile jedinstvo doživljaja. Tako zamišljenoj prezentaciji autora i njegova djela treba prići vrlo pažljivo jer je roman *Djeca božja* roman psihološke atmosfere maloga otočkog mjesta, smještenoga visoko u brdu, bez izravne komunikacije morskim putem, na poseban način izdvojeno od vanjskog svijeta. U tom arhaičnom svijetu, punom straho-

Slika 3. Detalj tradicijske kuće

va bespomoćnosti i neodgovorenih pitanja o smislu života, jedan senzibilni dječak pokušava naći odgovore. U muzeološkom kontekstu prikazivanje kuće, u kakvoj je taj dječak mogao boraviti i proživljavati svoja preispitivanja o životu, trebalo bi nam pružiti mogućnost doživljaja slojevitosti poruke romana. Način na koji bi se prostor rekonstruirao i interpretirao trebao bi omogućiti posjetitelju da razumije uvjete otočkog života, koji su na Šegedina ostavili neizbrisiv trag. Za smislom čovjekova postojanja, koji na djetinji način u *Djeci božjoj* neprekidno preispituje Stakan⁴, Šegedin je tragao cijeli svoj život. Posjetitelju bi trebalo, ponajviše, pomoći da razumije taj svijet kako bi mogao što cjelovitije razumjeti Šegedinovo književno djelo.

⁴ Glavni lik u romanu *Djeca božja*.

Povijesna rekonstrukcija spomenutih prostorija, lišena suviše dekorativnosti, u kojemu bi dokumentarno trebalo nadjačati estetsko, imala bi mogućnost ostvarivanja doživljaja atmosfere koju možemo osjetiti u *Djeci božjoj*.

Sada kada je između dva prvotno postavljena cilja – memorijalna zbirka i mogućnost muzeološke interpretacije *Djeca božja* – jasno iskazan, pokušat ćemo izložiti neke zamisli prezentacije. Ograničit ću se na prikaz jednog materijalnog i jednog nematerijalnog sloja, utemeljenih u samom tekstu. Roman donosi vrlo detaljne opise interijera i eksterijera koje danas možemo čitati na razini dokumenta. No dok je eksterijer ipak donekle sačuvan, mala je vjerojatnost da bismo našli spavaće i dnevne sobe ili komina u kakvima borave Šegedinovi likovi:

Kuhinja bijaše dosta prostrana. Ognjište se nalazilo u desnom uglu, a veliki žrvanj u lijevom, odmah uza zid nasuprot vratima. Na sredini bijaše crni dugački stol uz koji su bile naslonjene dvije stolice. Oko ognjišta drvene klupe. Nad ognjištem visjele su stare komoštre, pocrnjele od čađe, i na njima kotao, uz komoštre lagano se njihao mijeh koji se valjda tu sušio. U zidu između ognjišta i žrvnja bijahu vrata kroz koja se ulazilo u spavaću sobu. Kao obično u ovim selima, kuhinja nije imala stropa, vidjeli su se čađavi rožnjici i pocrnjele kamene ploče kojima je bila prekrita.⁵

Soba u koju se povukla Tepirka bijaše jedna od onih običnih seoskih sobica u ovom kraju. Na sredini veliki bračni

⁵ Šegedin, Petar, *Djeca božja*, MH, Pet stoljeća hrvatske književnosti, Zagreb, 1977., str. 218-219.

krevet, uzglavljem naslonjen o jedan zid; uz pobočne zidove, urešene sa par jeftinih svetačkih slika, dva do tri teška seoska stoličića, odmah do uzglavlja velika škrinja, s protivne strane maleni stol ukrašen kitom papirnatom cvijeća u plavoj staklenoj vazici na koju su naslonjene neke fotografije. U kutovima sobe, gore od stropa prema podu, visjeli su nizovi razglednica, prilijepljenih ili sašivenih jedna uz drugu na uglovima. Jedan jedini prozor gledao je na nečisto dvorište. Noć, tamna i nijema, naslonila je svoje slijepo lice na njega...

Tepirka je objesila uljanicu na veliki čavao zabijen u zid odmah iznad malog stola gotovo uz sam prozor.⁶

Materijalni svijet muzejskih predmeta

koji su se primarno koristili u gospodarske svrhe osigurao bi uvid u način privređivanja, obrade kamena, zemlje i njezinih plodova. Alati i pomagala, oprema gospodarskog prostora, predmeti potrebni u radu sa životinjama, oprema konobe, komina itd. još se uvijek djelom mogu naći u primarnom kontekstu. Trebalo bi za posjetitelje ostaviti otvorenom mogućnost neposrednog iskustva uporabe nekih od opisanih tradicijskih predmeta, a koji, naravno, time ne bi bili ugroženi ili bi se koristile njihove kopije odnosno zamjene za izvorne predmete – *zaput i napit se vode iz gustirne*, na primjer. Zašto se ne okušati u kontroliranim uvjetima uporabe nekog alata - motike, kosijera, pikuna⁷ i tajen-

⁶ Šegedin, Petar, *Djeca božja*, MH, Pet stoljeća hrvatske književnosti, Zagreb, 1977., str. 226.

⁷ Kamenoklesarski alat

Slika 4. Primarni kontekst već muzejskih predmeta, alat

te⁸? Bi li bio prevelik izazov okušati se u gradnji suhozida u sklopu organiziranih radionica? Radionica ručno rađene tjestenine – žrnovskih makaruna, kao i nekih drugih tradicijskih jela mogla bi pobuditi zanimanje posjetitelja i dodatno pružiti mogućnost uvida u segmente svakodnevice. Takve aktivnosti nipošto ne bi morale biti stalno omogućene, no ne bi ih se trebalo ni odreći. Kada bi se postav i na taj način otvorio društvenoj zajednici i nedomicilnim posjetiteljima, takva bi vrsta aktivnosti unijela živost, a u nju bi se mogle uključiti i osobe koje još njeguju ta znanja i vještine. Tako bi se omogućilo partnerstvo sa zajednicom

koja je nositelj i prenositelj te baštine.⁹ U *Djeci božjoj* nalazimo iznenađujuće slojevit i bogat prikaz nematerijalne baštine, pa roman i u tom segmentu možemo gledati kao dokument vremena. Izvorni žrnovski govor danas se rijetko može čuti. Njime govore stanovnici Žrnova, naravno, pa i djeca, no on je svakodnevno izložen promjenama pod utjecajem medija, ponajprije televizije. Zbog sve veće ugroženosti toga otočkog idioma, koji se na poseban način sačuvao upravo u Šegedinovim djelima, bilo je važno što prije započeti prikupljanje

⁸ Kamenoklesarski alat

⁹ Kolveshi, Željka, *Muzeji i nematerijalna baština*, 20. generalna konferencija ICOM-a i 21. generalna skupština ICOM-a, Seoul, 2004., *Informatica Museologica* 35 (3-4), MDC, Zagreb, 2004.

Slika 5. Alat u autentičnom kontekstu

tonskih zapisa. Kako će oni dalje moći poslužiti za muzealizaciju jezika¹⁰, tek će se vidjeti. Ovdje je također bitno označiti kontekst u kojemu se bilježi razgovor, kao i kompetentnost sugovornika.¹¹ Posebnu pozornost u Šegedinovu tekstu zaokuplja komunikacija sa životinjama. To je posebna vrsta onomatopejskoga govora kojim su se stanovnici koristili kako bi domaćim životinjama, najčešće kozama i magarcima, izdali naredbe o kretanju. Kako je živopisno mogao zvučati, pokazat će nam sljedeći ulomak iz *Djece božje*:

Hvatao se već prvi suton. Nad selom se nadvila prozirno - bijela okrugla ploča mjesečeva: pun mjesec. Gornjom vodoravnom ulicom ovog zaseoka, koja je od crkvice sv. Roka išla usporedo s onom dolje uz kuću Stakanovih sve tamo do krajnjeg južnog dijela sela, prolazili su stari i pogrbljeni seljaci, seljanke svake dobi, dolazeći iz svojih baština, tjerajući ispred sebe mazge i magarce natovarene granjem, drvljem, te koze, ovce, uz one uvijek iste umorne glasove:

-Cu, cu, rume, na... Nahaaaa!...- ponešto uznemireno.

-Var-var-var...Kis, kis, kis, tamo naaa...- posve tiho, umorno i jednolično.

To je ono doba kada je čitavo selo puno umornih ljudi, životinja, novih zvukova, mirisa, tek izmiljelih plavih dimova koji kao da ne znaju što bi radili od veselja kad su ih eto konačno rodili, pa se ustreptalo digli uvis da se zatim razmaženo saviju

¹⁰ Kolbas, Irena, *Muzealizacija jezika Hrvatske. Muzeji naglas ili Zoološki vrt jezika*, tekst s predavanja na 9. seminaru AKM u Poreču 2005., uz dopuštenje autorice.

¹¹ Kolbas, Irena, isto.

i izgube nad selom u tami...Svaki glas, kretnja izražava želju k odmoru i snu.

-Vr, vrrr, moje!...Kis, kis-kis...- čuje se s jedne strane mladi ženski glas.

-Cu,cu, Sirka - hrapavi starački s druge strane.

-Hooo, eee, stoooooj....Dura, dur-raaaa...na, na, na...¹²

Ti se zvukovi danas rijetko mogu čuti, malobrojni su i magarci i koze, no ta sačuvana sličica jedna je od mnogih koja nam živo prenosi atmosferu sela. Svaki podcrtani zvuk nosio je zasebno značenje i omogućivao određeni stupanj komunikacije između čovjeka i životinje, što govori kako je, unatoč surovosti života, među njima postojala prisnost.

Uvjerljivi su i opisi mitskih vjerovanja. Ona na poseban način zaokupljaju Stakanovu pozornost i znatno utječu na način razumijevanja i prihvaćanja svijeta koji ga okružuje. Kroz sav sadržaj *Djece božje* nižu se sličice koje govore o dubokom vjerovanju u "štringe, maciće i pomoritad". Današnji su stanovnici još uvijek spremni u sjećanju pronaći priče koje su i njih same, dok su bili djeca, plašile i proganjale. Navodim Šegedinov opis, s autentičnom pjesmicom koju su stanovnici izgovarali za obranu od uroka, a koja se još katkad može čuti, no oni koji je znaju, nisu je skloni "govorit u mikrofon".

-Dobar večer, dobar večer, gospodin učitej! Ja san, ja, stari Roko. Gren put Kampuša, pa možemo zajedno.

-A, ti si! Pa što se na javiš, gotovo sam se prestrašio.

¹² Šegedin, Petar, *Djeca božja*, MH, Pet stoljeća hrvatske književnosti, Zagreb, 1977., str. 121.

-A ništa, nima zla, nego znate...

-Znam ja da nema zla, ali mogao si se ipak javiti glasno, a ne ovako, boga ti, kao pomoritad...-nadoda učitelj ciljajući riječju "pomoritad" na neku mističnu priču po kojoj je stari Roko bio poznat. (...)

...Znate, bi san u starega Moraša i zakašni san, a da van rečen pravo i straši san se proč ovde poza sveti Vid...Znate, onin, vidi san svitlost...- Stari Roko se posve približi učitelju i postane jako tajanstven.

-Ma koju svjetlost?- odvratio učitelj gotovo prezirno. (...)

-Eno, eno jopet se vidi, eno je tamo...- govorio je stari Roko šaputavo pokazujući prema groblju. - Ne hote napri, ne hote, u moca sina...- krstio se on nevjerovatnom brzinom i jedva uspijevao izgovarati riječi, a zatim neočekivano počeo zazivati.

- Dušo božja, koja si da si, javi se...O dušo božja, koja si da si, javi se... Reci što ti fali...O, dušo božja...

(...)

-Eno, eno undeka, vidite je kako nosi sviću...O dušo božja, što ti je potreba.- Zatim se sav drščući pripio uz učitelja i počeo drhtavim šapatom:-To je pomoritad, to je ona...

Ne zabolila glava

Višćicama izgorila manda!...

Neka dim davi.

Srce izgori

Sve pomori!

Neka možu moći

Srid ponoći!...

Ne zabolila glava,

Višćicama izgorila manda!¹³

¹³ Šegedin, Petar, *Djeca božja*, isto, str. 231-232.

Tako sačuvana usmena predaja, legende koje stariji stanovnici mjesta još uvijek pamte iz svog djetinjstva, važan je sloj romana. Atmosfera i mitovi kao način spoznavanja svijeta koji ga okružuje, na poseban način djeluju na Stakana. Mogućnost pronalaska izvornih govornika koji u sjećanju čuvaju te legende dala bi nam razloga razmišljati o prezentaciji unutar spomenutih prostora. Kazivač koji bi u prostoru muzejskog postava – komina pričao legende mogao bi nam dočarati tu atmosferu. Jezik bi bio određena barijera, no sugestivnost kazivača koje sam imala priliku slušati uspjela ju je prebroditi.

Kako možemo prezentirati prikazane oblike nematerijalne baštine? Svakako, moderna nam tehnologija olakšava njezino prikupljanje, čuvanje i dokumentiranje. No je li taj medij ujedno i jedina mogućnost i za prezentaciju? Kakva bi bila mogućnost prezentacije u muzejskoj stvarnosti, dakle, u kontroliranoj i umjetnoj, kada bi nam neke vještine, znanja i predaje prezentirali upravo živi baštinici? Na taj bi način iskustvo života koje smo od početka zamislili predstaviti bilo znatno sugestivnije. Na značenje očuvanja, ali i na revitalizaciju nematerijalne baštine, sve više upozoravaju vodeće svjetske kulturne institucije.¹⁴

Memorijalna zbirka Petra Šegedina – *u osnutku* zamišljena je kao prezentacija njegova književnog djela, a posebno prvoga hrvatskog suvremenog romana *Djeca božja* (MH, 1946.). Odašiljanje cjelovite muzejske poruke tako zamišljene zbirke moguće je samo njezinim postavljanjem

¹⁴ Carek, Rut, *Nematerijalna kulturna baština - UNESCO i njegova uloga*, Informatica Museologica 35 (3-4), MDC, Zagreb, 2004.

Slika 6. *Krajolik kao baština*

unutar zajednice koju predstavlja i čiji bi kulturni identitet svojim osnivanjem čuvala od nestajanja. Kao što je rečeno, svijet Šegedinova književnog djela, kojemu je izvorište Mediteran, svijet je koji pod sve većim pritiscima raznih oblika globalizacije nepovratno nestaje. Materijalna i nematerijalna pojava mnogih oblika kulture življenja toliko je ugrožena da neki segmenti nestaju čak i iz pamćenja zajednice, ali su ostali sačuvani upravo u Šegedinovoj pisanoj umjetnosti. Ljepota krajolika, u kojoj se ljudskim radom *vrijeme pretvaralo u prostor* oblikujući nizove suhozida, svakodnevno se devastira unatoč zakonskim ograničenjima. Memorijalna zbirka kojoj bi u poslanju bila jasno oblikovana poruka o važnosti i dragocjenosti

očuvanja ljepote baštinskog krajolika, dana od prirode i oplemenjena ljudskim radom tijekom stoljeća, djelatnim bi se uključivanjem nositelja znanja i vještina unutar zajednice (kazivača, graditelja suhozida, poznavatelja ljekovitoga i jestivoga samoniklog bilja i dr.) u aktivnosti organizirane unutar Zbirke počelo uklanjati to nerazumijevanje i, napokon, uspostavljati partnerstvo sa zajednicom. To je ujedno i jedini način organiziranog prenošenja znanja na mlađe. Takozvani kulturni turizam, koji je uglavnom jednosmjernan, odnosno koji iskorištava kulturne potencijale zajednice, ne uzvraća joj u istoj mjeri, a nerijetko i oštećujući samu zajednicu, možda bi mogao tako zamišljenom zbirkom opravdati svoje ime. Nedomicilno stanovništvo, prije svih

turista, naišli bi na zanimljiv baštinski prostor, od kojega bi i ono domicilno, uključeno u partnerstvo s memorijalnom zbirkom, moglo imati sasvim izravnu ekonomsku korist. Mogao bi to biti pravi *GENERATOR BAŠTINSKOG DJELOVANJA*. Mogućnosti su otvorene...

Zahvaljujem prof. dr. Žarki Vujić na potpori.

PETAR ŠEGEDIN MEMORIAL COLLECTION: THE “CHILDREN OF GOD” AS A MUSEOLOGICAL CHALLENGE

The Korčula Town Museum is preparing the concept proposal for founding the Petar Šegedin (Žrnovo, 1909 - Zagreb, 1998) memorial collection in view of the significance of this academician for the overall development of Croatian culture and cultural institutions. The first Days of Petar Šegedin were held during September 2005 in Žrnovo on Korčula and in Orebić with the participation of leading state cultural institutions: HAZU, the Croatian Cultural Institution, the “Miroslav Krleža” Lexicographic Institute and the Croatian Writers’ Society, and this was a further incentive for the professionals at the Korčula Town Museum to think about founding the collection.

Šegedin’s work demands continuous and organised care that would promote the collection,

identification, preservation and documentation of manuscripts and personal belongings, all published works and relevant literary reviews, as well as material that Šegedin collected in many European cities. One segment that cannot be overlooked is the literary world that has its roots in the Mediterranean, preserved in its archaic materialisation, described in the first contemporary Croatian novel “Children of God” (Zagreb, 1946), as well as in a line of masterly short stories. This literary world opens up the possibility of a multi-layered insight into all segments of the rural island heritage, preserving in a special way elements of verbal and nonverbal communication, many elements of the intangible heritage that is disappearing forever under growing pressure. The fine thread that is separating us from the disappearance of specific elements of Mediterranean life - the building of dry walls, salting fish, carving stone, pressing grapes, the coexistence of man and animal, a close relationship with nature, a hidden world of mythological beliefs woven into everyday life is becoming thinner with every passing day, and the inheritors of living history are becoming older every day...

The museological challenge of the Children of God that would present the context of the time and space that left a permanent trace on Šegedin at an exhibition would help us, perhaps, to better understand the meaning of our own heritage and the importance of preserving it.

“It is nice, all this that we are celebrating, all these events, all these commemorative plaques, but let us preserve this landscape!”, cried a member of the organising board of the event, academician Igor Fisković.